

podle §§ 5 a 6 zák. o ss. Brojí-li však stížnost tímto věcně proti správnosti názoru žal. úřadu, že právo várečné v daném případě má právní kvalitu věci nemovité, nemá pravdu.

Podle § 1 stanov pravovárečného měšťanstva v T. jsou várečná práva — až na dvanáct práv, která při zakládání nové pozemkové knihy s držením určitých domů již nesouvisela — nerozlučně spojena s vlastnictvím určitých domů, při nichž jsou jako jejich neodlučitelná součást knihovním poznamenáním vyznačena, jsou od nich neoddělitelná a mohou jenom s vlastnictvím oprávněného domu býti přenášena. K těmto právům patří také várečné právo dnes sporné, které podle výpisu z pozemkové knihy jest v ní vyznačeno jako právo spojené s domem čp. . . .

Ježto podle § 298 o. z. o. práva, jsou-li spojena s držbou nemovité věci, nepočítají se k věcem movitým, tudíž platí za věci nemovité, jest právo várečné ve sporném případě právem, jež podle občanského práva platí za věc nemovitou. Paragraf 1 odst. 2 dávk. pravidel taková práva staví na roveň nemovitostem. Převod takového práva je tedy převodem nemovitosti, který zásadně podléhá dávce, a právem tedy žal. úřad, zjišťuje zcizovací hodnotu reality prodané, bral zřetel také k hodnotě várečného práva se zcizeným domem spojeného. Závěru toho nelze vyvrátiti ani námitkou, že práva podle § 298 o. z. o. s nemovitou věcí spojená jsou podle § 294 o. z. o. příslušenstvím této věci, takže právo várečné tvoří pak v daném případě příslušenství nemovitosti (domu) také podle § 5. odst. posl. dávk. pravidel a že proto k ceně (hodnotě) tohoto práva podle cit. právě předpisu nemělo býti hleděno. Neboť staví-li dávk. prav. v § 1 odst. 2 práva, která podle občanského práva platí za věci nemovité, — a tudíž i várečné právo, spojené s držbou nemovitosti podle § 298 o. z. o., — na roveň nemovitostem, a kvalifikují-li tedy takové právo za nemovitost samu, pak je eo ipso vyloučeno pokládati takové právo za příslušenství nemovitosti a subsumovati je pod ustanovení § 5 posl. odst. dávk. pravidel (srov. nál. Boh. A 9469/31).

Uvádí-li stížnost posléze, že spojení várečného práva s domem spočívá pouze na ustanovení stanov Pravovárečného měšťanstva a může tedy změnou těchto stanov býti zrušeno, sluší na to odpověděti, že taková změna stanov znamenala by změnu objektivně právního stavu, jaká je možná ve všech případech § 298 o. z. o., sporný případ nutno však posuzovati podle toho právního stavu, který tu byl v době převodu.

Č. 9679.

Živnostenské právo: Spadá zřizování hromosvodů do oprávnění řemeslné živnosti klempířské, mechanické a zámečnické, nebo do oprávnění živnosti pokrývačské nebo elektrotechnické?

(Nález ze dne 16. února 1932 č. 1674/32.)

Věc: Albín Z. v B. proti zemskému úřadu v Praze o opověď živnosti.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y : Okresní úřad v Tachově výměrem z 29. dubna 1929 nevzal na vědomí opověď st-le, že bude v B. provozovati živnost zřizování hromosvodů, a zapověděl mu provozování této živnosti (§ 13 živn. ř.), poněvadž oprávnění to spadá do rozsahu živností kovodělných (mechaniků, zámečníků, kovářů, klempířů) a st-l nepodal průkazu způsobilosti (§ 14 živn. ř.) pro některou z uvedených živností.

Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-le, vysloviv, že zřizování hromosvodů není řemeslnou živností samo pro sebe, nýbrž jest součástí oprávnění řemeslných živností klempířské, mechanické a zámečnické, takže by strana potřebovala plnou způsobilost k jedné z těchto živností. Do rozsahu živnosti pokrývačské zřizování hromosvodů vůbec nespadá.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — — —

Stížnosti jest dáti za pravdu, pokud se obrací proti nař. výroku, že řečenou opověď nelze vzít na vědomí proto, že zřizování hromosvodů jest součástí oprávnění řemeslných živností klempířské, mechanické a zámečnické.

Jak stížnost správně poznamenává, zakládá se právní názor žal. úřadu v tomto výroku vyjádřený podle obsahu správních spisů na dobrém zdání obch. komory v Chebu z 18. dubna 1929. — — — — Nss nemohl však shledati, že by úsudek, jež žal. úřad položil za podklad svému rozhodnutí, vyplýval logicky z premis, k nimž poukázala obch. komora v Chebu a jež označila jako nezbytný předpoklad živnosti zřizování hromosvodů.

Předpokládá-li tato činnost podle názoru žal. úřadu určité teoretické a praktické znalosti o způsobu vedení (elektrické energie), jakož vůbec určité znalosti elektrotechniky, pak dalo by se na první pohled souditi, že zřizování hromosvodů spadá snad do oprávnění živnosti elektrotechnické (nař. min. obch. a vnitra z 25. března 1883 č. 41 ř. z.), jež má za obsah též zřizování závodů k vedení elektřiny a k jejímuž provozu se vyžaduje průkaz odborných znalostí v oboru elektrotechniky, a bylo by za tohoto předpokladu bývalo věcí úřadu, aby se vypořádal s námitkou odvolání, že st-l takových znalostí podle předložených vysvědčení o montérském zaměstnání při zřizování hromosvodů nabyt. Nelze však bez dalšího logicky usuzovati, že zřizování hromosvodů jest se zřetelem k předpokladu vykázaných znalostí elektrotechniky vyhraženo řemeslným živnostem klempířské, mechanické a zámečnické, když při těchto živnostech obecně znalosti elektrotechniky se nepožadují.

Z této příčiny jeví se nař. rozhodnutí podstatně vadným. Vadným jest však i proto, že žal. úřad ponechal též mimo rámec svých úvah známou okolnost, že zřizování hromosvodů jest staršího původu nežli elektrotechnika, a neuvažoval o tom, zdali ke zřizování hromosvodů nebyly snad podle vývoje doby oprávněny i živnosti a které, jež ve své podstatě s elektrotechnikou nesouvisí.

Č. 9680.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í : * Schvaluje podle § 212 odst. 6 zák. č. 103/26 usnesení samosprávné korporace o systemisaci služebního